

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Р1 108/05
23.06.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Слађане Накић - Момировић, чланова већа, у извршном предмету повериоца "А", против дужника "О" ДП, ради принудне наплате потраживања, решавајући о сукобу надлежности између Општинског суда у Смедереву и Трговинског суда у Пожаревцу, у седници одржаној дана 23.6.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Предмет повериоца "А" против дужника "О" ДП Трговинског суда у Пожаревцу (Ив-1275/02), који је ради решавања сукоба надлежности доставио Општински суд у Смедереву под Ив.бр.345/04, ВРАЋА СЕ Трговинском суду у Пожаревцу ради отклањања процесног недостатка.

О б р а з л о ж е њ е

Трговински суд у Пожаревцу се после доношења правноснажног решења о извршењу на основу веродостојне исправе, решењем Ив.1275/02 од 9.3.2004. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овом извршном предмету и спис доставио Општинском суду у Смедереву, обзиром да је поверилац променио предложено средство извршења и као ново одреди непокретност у Смедереву - ради принудне продаје.

Општински суд у Смедереву није прихватио стварну надлежност, већ је под Ив.бр.345/04 од 9.6.2005. године доставио списе ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали негативан сукоб стварне надлежности Врховни суд је нашао да за сада нису испуњени услови за доношење одлуке о сукобу надлежности између ових судова, обзиром да Трговински суд није укинуо део решења о извршењу на основу веродостојне исправе који се односи на тзв. дозволу извршења, иако је предмет правилно уступио Општинском суду у Смедереву - на чијој територији се налази непокретност, одређена као средство извршења.

Наиме, решење о извршењу на основу веродостојне исправе садржи, у смислу члана 39. став 2. Закона о извршном поступку ("Службени лист СРЈ" 28/2000) два исказа: одлуку о обавезивању дужника да у року од 8 дана, а у меничним и чековним споровима у року од 3 дана по достави решења, намири потраживање заједно са одмереним трошковима; и одлуку о одређивању извршења ради остваривања овог потраживања.

Одлука о обавезивању дужника да намири потраживање, која је постала правноснажна, представља извршну исправу и не може се мењати, нити се о том потраживању може поново одлучивати. Међутим, део решења о одређивању извршења овако утврђеног потраживања везан је за предложено средство извршења, па кад се измени средство извршења мора се донети и ново решење о спровођењу извршења на промењеном средству извршења. Зато је Трговински суд требало да у овом делу укине решење о извршењу одређено наплатом са жиро рачуна дужника, да би стварно надлежан суд одлучио новим решењем о извршењу на промењеном средству извршења - продајом непокретности, коју у смислу члана 15. став 2. тачка в. Закона о судовима у вези члана 135. наведеног Закона о извршном поступку спроводи општински, а не трговински суд, без обзира што су странке привредни субјекти.

Кад Трговински суд отклони овај процесни недостатак доставиће спис Врховном суду Србије ради решавања насталог негативног сукоба надлежности.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 23. став 2. у вези члана 368. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04), одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ